

Fyra alldeles nya och utmärkt wackra

Wisor.

Den första:

Krigsfång för Finlands krigare.

Den andra:

Richard och skön Hilda.

Den tredje:

My kärleksvisa.

Den fjerde

Ljwets aldrar.

Pris 25 penni.

Öfvertyget förbjude.

Tryckt på blinda Maria Skohms förlag och säljes till hennes fördel.

Den fjörsta:

Krigsfång för Finlands krigare.

Vänge Finlands tappra här
Har hvilat sig från stridens larm och slumradt uppå årens
lagrar,

Ännu hvarje Finne swär,
För Keskaren och Finland sköta sitt gewär,
Upp Finlands män,
Att strida för vår ära,
Att fienden,
Gj kommer öf för nära
Derför gossar framåt fram
Wi modigt störta fram genom rök och dam
Derför wi alla lära nu exercera
Och bli en prydnað för vår lära fosterjord
An gossarne från Finlands sköna nord
Kan wisa att deß rykte kring Europa blir spord.

Ännu fins i hvarje barn,
En eld som brinner purpurröd när Keskarn bjuder Finland
strida,

Ännu fins i hvarje arm,
En kraft som bjuder spejsen när som trumman slår larm,
Troget wi då
Wår kessare will skydda,
Fienden slå,
Och wärna stott och hydda,
Derför wi alla lära nu exercera
Och bli en prydnað för vår lära fosterjord,
En gossarne från Finlands sköna nord
Kan wisa att deß rykte kring Europa blir spord.

Ännu Österikes land
Kan minnas hur wår tappra här har trottsadt genom tu-
sen faror,

Då wi troget hand i hand,
 Den Finsta äran höjdt utöfwer sjö och strand
 Troget wi stred,
 Wid Gustaf Adolpfs fana
 Nasa wi spred
 Då Tilly minst det ana.
 Segrande från strid till strid
 Wi tågade och Pappenheim begärde frid.
 Derför wi alla lära nu exercera,
 Och bli en prydnad för vår lära fosterjord
 An gossarne från Finlands stöna nord,
 Kan wisa att deß ryckte kring Europa blir spord.

Skulle någonsång i nord
 En öwän hota Finlands strand wi swär alt troget strida,
 Allt hwad kärast är på jord
 Wi stödda skall om det och kostade wårt blod,
 En Finlands här
 Skall låta stotten knalla
 Troget wi swär
 Att segra eller falla.
 Sådant är wårt stönsta bopp
 När Finlands ärofulla fana wecklas opp.
 Derför wi alla lära nu exercera
 Och bli en prydnad för vår lära fosterjord
 An gossarne från Finlands stöna nord
 Kan wisa att deß ryckte kring Europa blir spord.

Aldrig Finlands herrskare
 Har warit wan att flykten se bland Finlands tappra ba-
 taljoner,
 Troget för vår kejsare,
 De alla warit wan att stridens segrar se.
 Derföre Hell
 I Finlands ädla söner
 I hwarje tjäll,
 Mot himlen striger böner,
 Att vår store kejsare,
 Skall ära ha af Finlands tappra krigare.
 Derför wi alla lära nu exercera
 Och bli en prydnad för vår lära fosterjord,
 An gossarne från Finlands stöna nord
 Kan wisa att deß ryckte kring Europa bli spord.

Den andra.

Richard och stön Hilda.

Se Richard wandrar ner till gröna lunden,
 Och skulle träffa der sin lilla wän.
 Gud Amor sjels han syntes likom bunden
 När Hilda wandrade ifrån sitt hem.

Och Hilda war en äkta nordens tärna,
 Richard war en glad och rast sjöman
 Med honom följde ständigt glädjens stjerna,
 Han war den gladaste som norden fann.

Han wäntat länge på sin stöna Hilda
 Och hjertat började att slå alarm,
 De skulle nästa morgon blifwailda,
 Sen han tryckt tärnan till sin kärleksbarm.

Nå äntligt Hilda är du när mig åter.
 Så Richard sade stöt tärnan till sin famn
 Om Herren Gud mig länge lefwa låter
 Jag träffar dig och wista får ditt namn.

Men Hilda war en rit herremandotter
 Och fadren gillade ej detta wal
 Och Richard han satt fattigdomens lotter
 Och detta war hans hjertas högsta qwal.

Wid himlens himlar ropade stön Hilda,
 Jag håller dig i böden Richard kär
 Och hennes hy den purpurredda milda
 Bekräftadt har hwad eden innebär.

O snart, o snart skall Richard mer ej träffa
 Sin älskade intill sitt warma bröst,
 Och icke blomsterkransar få dig smycka
 Allt blir förändradt som en kulen höst.

Och nästa morgon fanns ej Richard mera
 Han allaredan uppå skeppet war,
 Kapteuen nu på skeppet kommandera,
 Och som en hind war skeppet nu så snar.

Det plöjde hastigt Östersjöns vågor
Och sen så bar det genom Kattgat,
Och Nordsjön lifsom brann i eld och lågor
Af westerens sol som purpurin derpå satt.

Sen genom Nordsjön steppet sedan styrde
Och sedan förbi födra Englands kust,
Kring steppets bog och sida wattenet hrde
Och allt gick här med både fröjd och lust.

Jem är här Richard redan warit borta,
O, tänk hwad ewighet för begge två,
Tänk lifwets fröjder äro här så forta
I denna werldens undangömda wrå.

En afton hon till stranden gångar neder
Hon tänkt på Richard mången mången gång,
Der ligger hon wid stranden nu och beder
Att icke wäntan wille bli för lång.

Och hennes drömmar hasteligen styrdes
Utaf en man: O, Gud det är ju han!
Så ropar hon och barmen häftigt röddes,
Wälkommen då o Richard unge man.

Ni skulle sett hur rojenläppar smettes
Ni skulle sett hur samntag gjordes här
Ni skulle sett huru kärlet, kärlet lestes,
Och huru nordens genius war kär.

Och fadren saktade sin dotter hemma,
Hon genast samma wäg till stranden går
Han ropade med hård och barster stämma
Du aldrig, aldrig Richard henne kär.

Och genast begge två till fadren hastar
Och rakt till stället der de syntes stå
Och framför honom de nu två lga kastar
Och bet om nåd för att de handlat så.

Får ja din dotter så nu Richard beder,
Du set ju att hon är mig kär och huld,
Se du med nåd till dessa barnen neder
Ty kärleken är mera wärd, än guld.

Jag är kapten på steppet som här ligger
För anfar der och jag har gods och guld
Om lyckan för min själ jag endast ligger
O, gif mig den för Christo Jesu skuld!

Och rikedomens klang i gubbens ära
Och nu war icke hinder för de två,
Från rike gubben klang de orden låra:
Så i Guds namn så tag hwarandra då.

Den tredje:

My kärlekswija.

O, du min stöna blomma,
Tänk hwad du doftar stönt,
Ack, om jag dig fick ega
Blir du min brud så stön.

Då sad' du besja orden
Sötta dig will jag ej,
Så länge wi blir på jorden
Sen mötes wi i himmelen.

Mins du när wi tillsammans
Uti den lunden gick!
Swor du wid Gud min kärlet
Och jag ditt löfte fid.

Men swiken jag blef på orden,
Blomman förtorkad är,
Nörtnadet för mig är det wordet
Än höft i mitt hjerta det är.

Swarsför skulle du mig swika?
Aldrig jag trodde dig sådant,
Har jag så ondt bewisadt
Tillgif mig detta ondt.

Aldrig du går ur mitt hjerta
Så länge pulsen slår,
Men lida jag får med smärta
Skall jag på jorden gå.

Nej jag vill inte vara
 På jorden, blott sorg det är
 Jag vill upp till Herren,
 Till Gud och vår Skapare Lär.
 C. Jorsköen.

Den fjerde:

Lifwets åldrar.

Se barnet i waggan, och se huru det ler
 Och modren så ömt trycker kyssar på kinden
 Det ligger der ofkuldsfullt och lita ser
 Den ondsta som kommer likt ilande binden.

Och se denne yngling så friskt som en ros
 Allt leker för honom i ungdomens minne,
 Han fröjdas en tid. Tiden flyktar sin kock.
 Snart ingenting mera kan fröjda hans sinne.

Och se denne mannen. Hans högwälfda barn
 Kan vittna att hela sin styrka den eger,
 Men för hwarje motgång slår hjertat alarm
 Men tålamodspröfwningen ger honom seger.

Se äldringen stapplande går wid sin staf,
 Och klinglaset långsamt för honom utrinner,
 Snart finnes ej mera blott äldringens gräs,
 Från waggan till gräswen vårt lif snart försvinner.

